

ХІХ НЕДІЛЯ ЗВИЧАЙНОГО ЧАСУ

Євангеліє завжди говорить нам про життя, про наше життя. Апостоли добре знали це озеро. Воно було частиною їхнього життя.

У сьогоднішньому Євангелії протиставляються спокій Ісуса та хвилювання апостолів, які сидять у човні, яким не можуть керувати. Тут ми бачимо різницю між життям у вірі та віруючим, якого долають обставини. Коли вони помічають Господа, їхнє перше враження — що це привид.

Ісус заспокоює їх: «Це я, не бійтеся». Цього мало б вистачити, але Петро просить доказу і хоче пройти по воді. Ісус дозволяє йому це. Але пориви вітру дуже сильні, і він вагається, і ось-ось потоне. Тоді лунає ще глибша молитва: «Господи, врятуй мене!». І Ісус простягає йому руку та дорікає йому за малу віру. Що сталося з Петром?

Можливо, зачарований дивом, він перестав дивитися на Ісуса і зачаровано спостерігав, як Його тіло, хоч раз, не підкорялося законам природи. Можливо, як казав кардинал Ван Тхуан, він звернув увагу на діла Христа, але не на самого Христа. Однак знаки покликані допомагати вірі, а не замінювати її, і тому Бог дозує їх розумно, бо інакше ми легко забули б про Нього й залишилися б лише з дивовижними подіями.

Які мої страхи? Які мої справжні побоювання? Чого я боюся? У які бурі я потрапив, що загрожують мене потопити?

Ісус наказав Петру йти по воді також як знак того, що наше життя має керуватися вірою. Навіть коли здається, що все тоне, для Бога немає нічого неможливого. Скільки ж церковних справ дивовижно утримуються в рівновазі серед нестабільного світу! Скільки подружніх пар завдячують своїй довірі до Ісуса міцністю своєї любові та благом своєї родини! Скільки апостольських справ здійснюється всупереч усім прогнозам лише тому, що ті, хто їх очолює, анітрохи не сумніваються в силі Господа!

Ісус просить у мене віри, яка є довірою до Його особи. Це найважливіше вчення цього Євангелія. Ми можемо взяти собі за приклад благання Петра: «Господи, врятуй мене!». Якщо ми будемо повторювати це багато разів, Ісус більше не залишиться сам у молитві, і ми знатимемо, що, якими б великими не були негаразди, човен Петра не в небезпеці, бо в ньому є Ісус.

Ми говоримо це під час Меси: «Господи, я не гідний, щоб Ти увійшов до мого дому, але одне Твоє слово, лише одне Твоє слово, достатньо, щоб зцілити мене, щоб вирвати з мого серця страхи й тривоги, які мене паралізують». «Господи, врятуй мене».